

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 301

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 iulie 2000

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		
104. — Lege privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democratice Coreene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 23 ianuarie 1998	1	11
Convenție între Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democratice Coreene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital	2-10	
235. — Decret pentru promulgarea Legii privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
		11-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democratice Coreene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 23 ianuarie 1998

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Convenția dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democratice Coreene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 23 ianuarie 1998.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 martie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA IONESCU-QUINTUS

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 23 mai 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
MIRON TUDOR MITREA

București, 19 iunie 2000.
Nr. 104.

C O N V E N Ţ I E

între Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene pentru evitarea dublei impunerii cu privire la impozitele pe venit și pe capital

Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene,
dorind să promoveze și să întărească relațiile economice prin încheierea unei convenții pentru evitarea dublei
impunerii cu privire la impozitele pe venit și pe capital,
au convenit după cum urmează:

ARTICOLUL 1

Persoane vizate

Prezenta convenție se aplică persoanelor care sunt rezidente ale unuia sau ale ambelor state contractante.

ARTICOLUL 2

Impozite vizate

1. Prezenta convenție se aplică impozitelor pe venit și pe capital stabilite în numele unui stat contractant sau al autorităților sale locale ori al unităților sale administrativ-teritoriale, indiferent de modul în care sunt percepute.

2. Sunt considerate *impozite pe venit și pe capital* toate impozitele stabilite pe venitul total, pe capitalul total sau pe elementele de venit ori de capital, inclusiv impozitele pe câștigurile provenite din înstrăinarea proprietății mobiliare sau imobiliare, precum și impozitele asupra creșterii capitalului.

3. Impozitele asupra cărora se aplică prezenta convenție sunt:

a) în cazul României:

- (i) impozitul pe venitul persoanelor fizice;
- (ii) impozitul pe profit;
- (iii) impozitul pe salarii și pe alte remunerații similare;
- (iv) impozitul pe venitul agricol;
- (v) impozitul pe clădiri și impozitul pe terenurile ocupate de clădiri și construcții; și
- (vi) impozitul pe dividende,

denumite în continuare *impozit român*;

b) în cazul Republicii Populare Democrate Coreene:

- (i) impozitul pe venitul întreprinderii;
- (ii) impozitul pe venitul personal; și
- (iii) impozitul pe proprietate,

denumite în continuare *impozit al Republicii Populare Democrate Coreene*.

4. Convenția se va aplica, de asemenea, oricăror impozite identice sau în esență similare, care sunt stabilite după data semnării acestei convenții, în plus ori în locul impozitelor existente la care se face referire în paragraful 3. Autoritățile competente ale statelor contractante se vor informa reciproc despre orice modificări importante aduse în legislațiile lor fiscale.

ARTICOLUL 3

Definiții generale

1. În sensul prezentei convenții, în măsura în care contextul nu cere o interpretare diferită:

a) expresiile *un stat contractant* și *celălalt stat contractant* înseamnă România sau Republica Populară Democrată Coreeană, după cum cere contextul;

b) termenul *România* înseamnă România și, folosit în sens geografic, înseamnă teritoriul României, inclusiv marea sa teritorială, precum și zona economică exclusivă, asupra căreia România își exercită suveranitatea, drepturile suverane și jurisdicția în concordanță cu propria legislație și cu dreptul internațional cu privire la explorarea și exploatarea resurselor naturale, biologice și minerale, aflate în apele mării, pe fundul și în subsolul acestor ape;

c) termenul *Republica Populară Democrată Coreeană* înseamnă, când este folosit în sens geografic, teritoriul și marea teritorială asupra căreia se exercită drepturile sale suverane în concordanță cu legislația sa internă, precum și platoul continental și zona economică exclusivă, asupra căreia își exercită jurisdicția, în concordanță cu legislația internațională;

d) termenul *persoană* include o persoană fizică, o societate sau orice altă asocieră de persoane, legal constituită în oricare dintre statele contractante;

e) termenul *societate* înseamnă orice persoană juridică sau orice altă entitate care este considerată ca o persoană juridică în scopul impozitării;

f) expresiile *întreprindere a unui stat contractant* și *întreprindere a celuilalt stat contractant* înseamnă, după caz, o întreprindere exploatată de un rezident al unui stat contractant și o întreprindere exploatată de un rezident al celuilalt stat contractant;

g) termenul *național* înseamnă orice persoană fizică având cetățenia unui stat contractant și orice persoană juridică, asocieră de persoane și orice altă entitate având statutul în conformitate cu legislația în vigoare într-un stat contractant;

h) expresia *transport internațional* înseamnă orice transport efectuat cu o navă sau aeronavă, exploatată de o întreprindere care are locul conducerii efective într-un stat contractant, cu excepția cazului în care un astfel de transport este efectuat numai între locuri situate în celălalt stat contractant;

i) expresia *autoritate competentă* înseamnă:

- (i) în cazul României, Ministerul Finanțelor sau reprezentantul său autorizat;
- (ii) în cazul Republicii Populare Democrate Coreene, Ministerul Finanțelor sau reprezentantul său autorizat.

2. În ceea ce privește aplicarea acestei convenții de către un stat contractant, orice termen care nu este definit în convenție va avea, dacă contextul nu cere o interpretare diferită, înțelesul pe care îl are în cadrul legislației acestui stat cu privire la impozitele la care prezenta convenție se aplică.

ARTICOLUL 4

Rezident

1. În sensul prezentei convenții, expresia *rezident al unui stat contractant* înseamnă orice persoană care, potrivit legislației acestui stat, este supusă impunerii în acest stat datorită domiciliului său, rezidenței sale, locului conducerii, locului înregistrării sau oricărui alt criteriu de natură similară. Această expresie nu include o persoană care este supusă impozitării în acest stat numai pentru faptul că realizează venituri din surse aflate în acest stat ori că are capital situat acolo.

2. În cazul în care, în conformitate cu prevederile paragrafului 1, o persoană fizică este rezidentă a ambelor state contractante, atunci statutul său se determină după cum urmează:

a) aceasta va fi considerată rezidentă a statului contractant în care are o locuință permanentă la dispoziția sa; dacă dispune de o locuință permanentă în ambele state, va fi considerată rezidentă a statului cu care legăturile sale personale și economice sunt mai strânse (centrul intereselor vitale);

b) dacă statul în care această persoană are centrul intereselor sale vitale nu poate fi determinat sau dacă ea nu dispune de o locuință permanentă la dispoziția sa în nici unul dintre state, ea va fi considerată rezidentă a statului în care locuiește în mod obișnuit;

c) dacă această persoană locuiește în mod obișnuit în ambele state sau nu locuiește în nici unul dintre ele, ea va fi considerată rezidentă a statului al cărui național este;

d) dacă această persoană este național al ambelor state sau nu este național al nici unuia dintre ele, autoritățile competente ale statelor contractante vor rezolva problema de comun acord.

3. În cazul în care, potrivit prevederilor paragrafului 1, o persoană, alta decât o persoană fizică, este rezidentă a ambelor state contractante, atunci ea va fi considerată rezidentă a statului în care se află locul conducerii sale efective.

ARTICOLUL 5

Sediu permanent

1. În sensul prezentei convenții, expresia *sediu permanent* înseamnă un loc fix de afaceri prin care întreprinderea își desfășoară în întregime sau în parte activitatea.

2. Expresia „sediu permanent” include îndeosebi:

- a) un loc de conducere;
- b) o sucursală;
- c) un birou;
- d) o fabrică;
- e) un atelier; și

f) o mină, un puț petrolier sau de gaze, o carieră sau orice alt loc de extracție a resurselor naturale.

3. Un șantier de construcții, un proiect de construcții sau de instalare constituie sediu permanent numai în cazul în care acesta continuă o perioadă mai mare de 12 luni.

4. Independent de prevederile anterioare ale acestui articol, expresia „sediu permanent” se consideră că nu include:

a) folosirea de instalații exclusiv în scopul depozitării, expunerii sau livrării de produse ori de mărfuri aparținând întreprinderii;

b) menținerea unui stoc de produse sau de mărfuri aparținând întreprinderii exclusiv în scopul depozitării, expunerii sau livrării;

c) menținerea unui stoc de produse sau de mărfuri aparținând întreprinderii exclusiv în scopul prelucrării de către o altă întreprindere;

d) vânzarea de produse sau de mărfuri aparținând întreprinderii, expuse în cadrul unui târg sau al unei expoziții temporare ocazionale, când produsele sau mărfurile sunt vândute nu mai târziu de o lună după închiderea târgului sau a expoziției menționate;

e) menținerea unui loc fix de afaceri exclusiv în scopul cumpărării de produse sau de mărfuri ori colectării de informații pentru întreprindere;

f) menținerea unui loc fix de afaceri exclusiv în scopul desfășurării pentru întreprindere a oricărei alte activități cu caracter pregătitor sau auxiliar;

g) menținerea unui loc fix de afaceri exclusiv pentru orice combinație de activități menționate în subparagrafele a)–f), cu condiția ca întreaga activitate a locului fix de afaceri ce rezultă din această combinație să aibă un caracter pregătitor sau auxiliar.

5. Independent de prevederile paragrafelor 1 și 2, atunci când o persoană — alta decât un agent cu statut independent căruia i se aplică prevederile paragrafului 6 — acționează în numele unei întreprinderi, are și exercită în mod obișnuit într-un stat contractant împuternicirea de a încheia contracte în numele întreprinderii, această întreprindere se consideră că are un sediu permanent în acel stat în legătură cu orice activități pe care persoana le exercită

pentru întreprindere, în afară de cazul în care activitățile acestei persoane sunt limitate la cele menționate în paragraful 4, care, dacă sunt exercitate printr-un loc fix de afaceri, nu fac din acest loc fix de afaceri un sediu permanent potrivit prevederilor aceluiași paragraf.

6. O întreprindere nu se consideră că are un sediu permanent într-un stat contractant numai prin faptul că aceasta își exercită activitatea de afaceri în acel stat printr-un broker, agent comisionar general sau prin orice alt agent cu statut independent, cu condiția ca aceste persoane să acționeze în cadrul activității lor obișnuite.

7. Faptul că o societate care este rezidentă a unui stat contractant controlează sau este controlată de o societate care este rezidentă a celui alt stat contractant sau care își exercită activitatea de afaceri în acel celălalt stat (printr-un sediu permanent sau în alt mod) nu este suficient pentru a face din una dintre aceste societăți un sediu permanent al celeilalte.

ARTICOLUL 6

Venituri din proprietăți imobiliare

1. Veniturile realizate de un rezident al unui stat contractant din proprietăți imobiliare (inclusiv veniturile din agricultură sau din exploatarea forestieră) situate în celălalt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

2. Expresia *proprietăți imobiliare* are înțelesul care îi este atribuit de legislația statului contractant în care proprietățile în cauză sunt situate. În sensul acestei convenții expresia include, în orice caz, toate accesoriile proprietății imobiliare, inventarul viu și echipamentul utilizat în agricultură și în exploatarea forestieră, drepturile asupra cărora se aplică prevederile dreptului comun cu privire la proprietatea funciară, uzufructul proprietăților imobiliare și drepturile la rente variabile sau fixe pentru exploatarea ori concesionarea exploatarea zăcămintelor minerale, izvoarelor și a altor resurse naturale; navele, aeronavele, vehiculele feroviare și rutiere nu sunt considerate proprietăți imobiliare.

3. Prevederile paragrafului 1 se aplică veniturilor obținute din exploatarea directă, din închirierea sau din folosirea în orice altă formă a proprietății imobiliare.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 3 se aplică, de asemenea, veniturilor provenind din proprietăți imobiliare ale unei întreprinderi și veniturilor din proprietăți imobiliare utilizate pentru exercitarea unei profesii independente.

ARTICOLUL 7

Profiturile întreprinderii

1. Profiturile unei întreprinderi a unui stat contractant sunt impozabile numai în acel stat, în afară de cazul în care întreprinderea exercită activitate de afaceri în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat acolo. Dacă întreprinderea exercită activitate de afaceri în acest mod, profiturile întreprinderii pot fi impuse în celălalt stat,

dar numai acea parte din ele care este atribuibilă aceluiași sediu permanent.

2. Sub rezerva prevederilor paragrafului 3, când o întreprindere a unui stat contractant exercită activitate de afaceri în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat acolo, atunci în fiecare stat contractant i se atribuie aceluiași sediu permanent profiturile pe care le-ar fi putut realiza dacă ar fi constituit o întreprindere distinctă și separată, exercitând activități identice sau similare în condiții identice sau similare și tratând cu toată independența cu întreprinderea al cărei sediu permanent este.

3. La determinarea profiturilor unui sediu permanent sunt admise la scădere cheltuielile ce pot fi dovedite ca fiind efectuate pentru scopurile urmărite de acest sediu permanent, inclusiv cheltuielile de conducere și cheltuielile generale de administrare efectuate, indiferent de faptul că s-au efectuat în statul în care se află situat sediul permanent sau în altă parte.

4. Nici un profit nu se atribuie unui sediu permanent numai pentru faptul că acest sediu permanent cumpără produse sau mărfuri pentru întreprindere.

5. Când profiturile includ elemente de venit care sunt tratate separat în alte articole ale prezentei convenții, prevederile acelor articole nu sunt afectate de prevederile prezentului articol.

ARTICOLUL 8

Transporturi internaționale

1. Profiturile obținute din exploatarea navelor sau aeronavelor în trafic internațional sunt impozabile numai în statul contractant în care se află locul conducerii efective a întreprinderii.

2. Profiturile la care se referă paragraful 1 nu cuprind profiturile care se obțin din exploatarea hotelieră sau dintr-o activitate de transport distinctă de exploatarea navelor sau aeronavelor în trafic internațional.

3. Dacă locul conducerii efective a unei întreprinderi de transport naval se află la bordul unei nave, atunci acesta se consideră a fi situat în statul contractant în care se află portul de înregistrare a navei sau, dacă nu există un astfel de port, în statul contractant în care este rezident cel care exploatează nava.

4. Prevederile paragrafului 1 se aplică, de asemenea, profiturilor obținute din participarea la un pool, la o exploatare în comun sau la o agenție internațională de transporturi, precum și dobânzilor aferente fondurilor legate de exploatarea navelor sau a aeronavelor.

ARTICOLUL 9

Întreprinderi asociate

1. Când:

a) o întreprindere a unui stat contractant participă, direct sau indirect, la conducerea, controlul ori la capitalul unei întreprinderi a celui alt stat contractant; sau

b) aceleași persoane participă, direct sau indirect, la conducerea, controlul ori la capitalul unei întreprinderi a unui stat contractant și a unei întreprinderi a celui alt stat contractant,

și, fie într-un caz, fie în celălalt, cele două întreprinderi sunt legate în relațiile lor financiare sau comerciale prin condiții acceptate ori impuse, care diferă de cele care ar fi fost stabilite între întreprinderi independente, atunci profiturile care, fără aceste condiții, ar fi fost obținute de una dintre întreprinderi, dar nu au putut fi obținute în fapt datorită acestor condiții, pot fi incluse în profiturile acelei întreprinderi și impuse în consecință.

2. Când un stat contractant include în profiturile unei întreprinderi aparținând aceluși stat și impune în consecință profiturile asupra cărora o întreprindere a celui alt stat contractant a fost supusă impozitării în acel celălalt stat și profiturile astfel incluse sunt profituri care ar fi revenit întreprinderii primului stat menționat dacă condițiile stabilite între cele două întreprinderi ar fi fost cele care ar fi fost convenite între întreprinderi independente, atunci celălalt stat va proceda la modificarea corespunzătoare a sumei impozitului stabilit asupra acestor profituri. La efectuarea acestei modificări se ține seama de celelalte prevederi ale prezentei convenții și, dacă este necesar, autoritățile competente ale statelor contractante se vor consulta reciproc.

ARTICOLUL 10

Dividende

1. Dividendele plătite de o societate care este rezidentă a unui stat contractant unui rezident al celui alt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

2. Totuși aceste dividende pot fi, de asemenea, impuse în statul contractant în care este rezidentă societatea plătitoare de dividende și potrivit legislației acestui stat, dar dacă primitorul este beneficiarul efectiv al dividendelor, impozitul astfel stabilit nu poate depăși 10% din suma brută a dividendelor.

Prezentul paragraf nu afectează impunerea societății în ceea ce privește profiturile din care se plătesc dividendele.

3. Termenul *dividende* folosit în acest articol înseamnă veniturile provenind din acțiuni sau din alte drepturi, care nu sunt titluri de creanță, din participarea la profituri, precum și veniturile din alte părți sociale care sunt supuse aceluiași regim de impunere ca și veniturile din acțiuni de către legislația fiscală a statului în care este rezidentă societatea distribuitoare a dividendelor.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se aplică dacă beneficiarul efectiv al dividendelor, fiind rezident al unui stat contractant, desfășoară activitate de afaceri în celălalt stat contractant în care societatea plătitoare de dividende este rezidentă, printr-un sediu permanent situat acolo, sau desfășoară în acel celălalt stat profesii independente, printr-o bază fixă situată acolo, iar deținerea drepturilor

generatoare de dividende în legătură cu care dividendele sunt plătite este efectiv legată de un asemenea sediu permanent sau bază fixă. În această situație se aplică prevederile art. 7 sau 14, după caz.

5. Când o societate rezidentă a unui stat contractant realizează profituri sau venituri din celălalt stat contractant, acel celălalt stat nu poate percepe nici un impozit asupra dividendelor plătite de acea societate, cu excepția cazului în care asemenea dividende sunt plătite unui rezident al aceluși celălalt stat sau deținerea drepturilor generatoare de dividende în legătură cu care dividendele sunt plătite este efectiv legată de un sediu permanent ori bază fixă situată în acel celălalt stat, nici să supună profiturile nedistribuite ale societății unui impozit asupra profiturilor nedistribuite, chiar dacă dividendele plătite sau profiturile nedistribuite reprezintă în întregime ori în parte profituri sau venituri provenind din acel celălalt stat.

ARTICOLUL 11

Dobânzi

1. Dobânzile provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celui alt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

2. Totuși aceste dobânzi pot fi, de asemenea, impuse în statul contractant din care provin, potrivit legislației acestui stat, dar dacă primitorul este beneficiarul efectiv al dobânzilor impozitul astfel stabilit nu poate depăși 10% din suma brută a dobânzilor.

3. Independent de prevederile paragrafului 2, dobânzile provenind dintr-un stat contractant sunt scutite de impozit în acel stat dacă sunt obținute și deținute efectiv de guvernul celui alt stat contractant, de o autoritate locală sau o unitate administrativ-teritorială a acestuia ori de orice agenție sau unitate bancară ori instituție a aceluși guvern, a autorității locale sau a unității administrativ-teritoriale.

4. Termenul *dobânzi*, astfel cum este folosit în prezentul articol, înseamnă veniturile din titluri de creanță de orice natură, însoțite sau nu de garanții ipotecare ori de o clauză de participare la profiturile debitorului, și în special veniturile din efecte publice, titluri de creanță sau obligațiuni, inclusiv primele și premiile legate de asemenea efecte, titluri de creanță sau obligațiuni. Penalitățile pentru plata cu întârziere nu sunt considerate dobânzi în sensul prezentului articol.

5. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se aplică dacă beneficiarul efectiv al dobânzilor, fiind un rezident al unui stat contractant, desfășoară activitate de afaceri în celălalt stat contractant din care provin dobânzile, printr-un sediu permanent situat acolo, sau prestează în acel celălalt stat profesii independente, printr-o bază fixă situată acolo, și dacă creanța în legătură cu care sunt plătite dobânzile este efectiv legată de un asemenea sediu permanent sau bază fixă. În această situație se aplică prevederile art. 7 sau 14, după caz.

6. Dobânzile se consideră că provin dintr-un stat contractant când plătitorul este însuși acel stat, o autoritate locală, o unitate administrativ-teritorială sau un rezident al acestui stat. Totuși, în cazul în care plătitorul dobânzilor, fie că este sau nu rezident al unui stat contractant, are într-un stat contractant un sediu permanent sau o bază fixă în legătură cu care a fost contractată creanța generatoare de dobânzi și aceste dobânzi se suportă de un asemenea sediu permanent sau bază fixă, atunci aceste dobânzi se consideră că provin din statul contractant în care este situat sediul permanent sau baza fixă.

7. Atunci când, datorită relațiilor speciale existente între plătitor și beneficiarul efectiv sau între ambii și o altă persoană, suma dobânzilor, ținându-se seama de creanța pentru care sunt plătite, depășește suma care ar fi fost convenită între plătitor și beneficiarul efectiv în lipsa unor astfel de relații, prevederile prezentului articol se aplică numai la această ultimă sumă menționată. În acest caz partea excedentară a plăților este impozabilă potrivit legislației fiecărui stat contractant, ținându-se seama de celelalte prevederi ale prezentei convenții.

ARTICOLUL 12

Redevențe

1. Redevențele provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celuilalt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

2. Totuși aceste redevențe pot fi, de asemenea, impuse în statul contractant din care provin, potrivit legislației acestui stat, dar dacă primitorul este beneficiarul efectiv al redevențelor, impozitul astfel stabilit nu poate depăși 10% din suma brută a redevențelor.

3. Termenul *redevențe* folosit în prezentul articol înseamnă plăți de orice fel primite pentru folosirea sau dreptul de a folosi orice drept de autor asupra unei opere literare, artistice sau științifice, inclusiv asupra filmelor de cinematograf și filmelor sau benzilor folosite pentru emisiunile de radio ori de televiziune, transmisiilor prin satelit, cablu, fibre optice sau prin tehnologii similare folosite pentru emisiunile destinate publicului, orice patent sau marcă de comerț, desen ori model, plan, formulă secretă sau procedeu de fabricație ori pentru utilizarea sau dreptul de a utiliza orice echipament industrial, comercial sau științific ori pentru informații referitoare la experiența în domeniul industrial, comercial sau științific.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se aplică dacă beneficiarul efectiv al redevențelor, fiind un rezident al unui stat contractant, desfășoară activitate de afaceri în celălalt stat contractant din care provin redevențele, printr-un sediu permanent situat acolo, sau prestează în acel celălalt stat profesii independente, printr-o bază fixă situată acolo, iar dreptul sau proprietatea pentru care se plătesc redevențele sunt efectiv legate de un asemenea sediu permanent sau

bază fixă. În această situație se aplică prevederile art. 7 sau 14, după caz.

5. Redevențele se consideră că provin dintr-un stat contractant când plătitorul este însuși acel stat, o autoritate locală, o unitate administrativ-teritorială sau un rezident al acestui stat. Totuși, când plătitorul redevențelor, fie că este sau nu este rezident al unui stat contractant, are într-un stat contractant un sediu permanent sau o bază fixă de care este legată obligația de a plăti redevențele, iar aceste redevențe se suportă de un asemenea sediu permanent sau bază fixă, atunci aceste redevențe se consideră că provin din statul contractant în care este situat sediul permanent sau baza fixă.

6. Atunci când, datorită relațiilor speciale existente între plătitor și beneficiarul efectiv sau între ambii și o altă persoană, suma redevențelor, având în vedere utilizarea, dreptul sau informația pentru care sunt plătite, depășește suma care ar fi fost convenită între plătitor și beneficiarul efectiv în lipsa unor astfel de relații, prevederile prezentului articol se aplică numai la această ultimă sumă menționată. În acest caz partea excedentară a plăților este impozabilă potrivit legislației fiecărui stat contractant, ținându-se seama de celelalte prevederi ale prezentei convenții.

ARTICOLUL 13

Câștiguri de capital

1. Câștigurile realizate de un rezident al unui stat contractant din înstrăinarea proprietăților imobiliare, astfel cum sunt definite la art. 6, situate în celălalt stat contractant, pot fi impuse în statul contractant în care sunt situate aceste proprietăți.

2. Câștigurile provenind din înstrăinarea proprietății mobiliare care face parte din activul unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant sau a proprietății mobiliare care ține de o bază fixă de care dispune un rezident al unui stat contractant în celălalt stat contractant pentru exercitarea unei profesii independente, inclusiv câștigurile provenind din înstrăinarea unui asemenea sediu permanent (singur sau cu întreaga întreprindere) sau a acelei baze fixe, pot fi impuse în acel celălalt stat.

3. Câștigurile provenind din înstrăinarea navelor sau a aeronavelor exploatate în trafic internațional ori a proprietăților mobiliare necesare în vederea exploatării acestor mijloace de transport sunt impozabile numai în statul contractant în care este situat locul conducerii efective a întreprinderii.

4. Câștigurile obținute de un rezident al unui stat contractant din înstrăinarea acțiunilor sau a altor participări la capitalul unei societăți comerciale ale cărei active sunt formate, în totalitate sau în principal, din proprietăți imobiliare situate în celălalt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

5. Câștigurile provenind din înstrăinarea oricăror proprietăți, altele decât cele la care se face referire în paragrafele 1—4, sunt impozabile numai în statul contractant în care este rezident cel care înstrăinează.

ARTICOLUL 14

Profesii independente

1. Veniturile realizate de un rezident al unui stat contractant din exercitarea unei profesii independente sau a altor activități cu caracter independent sunt impozabile numai în acest stat, cu excepția următoarelor situații, când aceste venituri pot fi, de asemenea, impuse în celălalt stat contractant:

a) dacă rezidentul dispune în mod obișnuit de o bază fixă în celălalt stat contractant în scopul desfășurării activităților sale; sau

b) dacă rezidentul este prezent în celălalt stat contractant pentru o perioadă sau perioade care însumează 183 de zile ori depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni, începând sau sfârșind în anul calendaristic vizat.

În situațiile prevăzute la subparagrafele a) și b) venitul poate fi impus în acel celălalt stat contractant, dar numai acea parte din venit care este atribuibilă bazei fixe sau venitului obținut din activitățile desfășurate în perioada în care acel rezident a fost prezent în acel celălalt stat.

2. Expresia *profesii independente* cuprinde în special activitățile independente de ordin științific, literar, artistic, educativ sau pedagogic, precum și exercitarea independentă a profesiilor de medic, avocat, inginer, arhitect, dentist și contabil.

ARTICOLUL 15

Profesii dependente

1. Sub rezerva prevederilor art. 16, 18, 19, 20 și 21, salariile și alte remunerații similare obținute de un rezident al unui stat contractant pentru o activitate salariată sunt impozabile numai în acel stat, în afară de cazul în care activitatea salariată este exercitată în celălalt stat contractant. Dacă activitatea salariată este exercitată în celălalt stat contractant, remunerațiile primite pot fi impuse în acel celălalt stat.

2. Independent de prevederile paragrafului 1, remunerațiile obținute de un rezident al unui stat contractant pentru o activitate salariată exercitată în celălalt stat contractant sunt impozabile numai în primul stat menționat, dacă:

a) beneficiarul remunerațiilor este prezent în celălalt stat pentru o perioadă sau perioade care nu depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni începând sau sfârșind în anul calendaristic vizat;

b) remunerațiile sunt plătite de o persoană sau în numele unei persoane care angajează și care nu este rezidentă a celuilalt stat; și

c) remunerațiile nu sunt suportate de un sediu permanent sau de o bază fixă pe care cel care angajează o are în celălalt stat.

3. Independent de prevederile precedente ale acestui articol, remunerațiile pe care un rezident al unui stat contractant le primește pentru o activitate salariată exercitată la bordul unei nave sau aeronave exploatate în trafic internațional sunt impozabile numai în statul contractant în care se află locul conducerii efective a întreprinderii.

ARTICOLUL 16

Remunerațiile membrilor consiliului de administrație

Remunerațiile membrilor consiliului de administrație și alte plăți similare primite de un rezident al unui stat contractant în calitate sa de membru al consiliului de administrație al unei societăți comerciale care este rezidentă a celuilalt stat contractant pot fi impuse în acel celălalt stat.

ARTICOLUL 17

Artiști și sportivi

1. Independent de prevederile art. 14 și 15, veniturile obținute de un rezident al unui stat contractant, în calitate de artist de spectacol, cum sunt: artiștii de teatru, de film, de radio sau de televiziune, ori ca interpret muzical sau ca sportiv, din activitățile lui personale desfășurate în această calitate în celălalt stat contractant, pot fi impuse în statul contractant în care aceste activități sunt exercitate.

2. Când veniturile în legătură cu activitățile personale desfășurate de un artist de spectacol sau de un sportiv în această calitate nu revin artistului de spectacol sau sportivului, ci unei alte persoane, acele venituri, independent de prevederile art. 7, 14 și 15, pot fi impuse în statul contractant în care sunt exercitate activitățile artistului de spectacol sau ale sportivului.

3. Independent de prevederile paragrafelor 1 și 2, veniturile obținute din activitățile menționate la paragraful 1 în cadrul schimburilor culturale sau sportive, convenite de guvernele celor două state contractante și care nu sunt exercitate în scopul de a obține profituri, sunt scutite de impozit în statul contractant în care sunt exercitate aceste activități.

ARTICOLUL 18

Pensii

Sub rezerva prevederilor paragrafului 2 al art. 19, pensiile și alte remunerații similare plătite unui rezident al unui stat contractant pentru munca salariată desfășurată în trecut vor fi impozabile numai în acel stat.

ARTICOLUL 19

Funcții publice

1. a) Remunerările, altele decât pensiile, plătite de un stat contractant, de o autoritate locală sau de o unitate administrativ-teritorială a acestuia unei persoane fizice pentru serviciile prestate aceluia stat ori autorității locale sau unității administrativ-teritoriale sunt impozabile numai în acel stat.

b) Totuși aceste remunerații sunt impozabile numai în celălalt stat contractant, dacă serviciile sunt prestate în acel stat și persoana fizică este rezidentă a aceluia stat și:

- (i) este național al aceluia stat; sau
- (ii) nu a devenit rezidentă a aceluia stat numai în scopul prestării serviciilor.

2. a) Pensiile plătite de sau din fonduri create de un stat contractant, de o autoritate locală sau de o unitate administrativ-teritorială a acestuia unei persoane fizice pentru serviciile prestate aceluia stat ori acelei autorități locale sau unități administrativ-teritoriale sunt impozabile numai în acel stat.

b) Totuși aceste pensii sunt impozabile numai în celălalt stat contractant, dacă persoana fizică este rezidentă și național a aceluia stat.

3. Prevederile art. 15, 16 și 18 se aplică remunerațiilor și pensiilor plătite pentru serviciile prestate în legătură cu o activitate de afaceri desfășurată de un stat contractant, de o autoritate locală sau de o unitate administrativ-teritorială a acestuia.

ARTICOLUL 20

Studenti și practicanți

Sumele pe care un student sau un stagiar care este ori a fost imediat înainte de a vizita un stat contractant rezident al celuilalt stat contractant sau care este prezent în primul stat menționat numai în scopul educării ori instruirii sale le primește pentru întreținere, învățatură sau instruire nu vor fi impuse în acest stat pentru perioada studiilor sau instruirii sale, cu condiția ca aceste sume să provină din surse aflate în afara aceluia stat.

ARTICOLUL 21

Profesori și cercetători

1. O persoană fizică care este sau a fost rezidentă a unui stat contractant imediat înainte de sosirea sa în celălalt stat contractant și care, la invitația unei universități, unui colegiu, unei școli sau a altei instituții educaționale similare non-profit, care este recunoscută de guvernul aceluia celălalt stat contractant, este prezentă în acel celălalt stat contractant pentru o perioadă care nu depășește 2 ani de la data primei sale sosiri în acel celălalt stat contractant, numai în scopul de a preda sau a cerceta ori pentru ambele, la astfel de instituții educaționale, va fi scutită de impozit în acel celălalt stat contractant pentru remunerația primită pentru predare sau cercetare.

2. Prevederile paragrafului 1 nu se aplică venitului din cercetare sau predare, dacă asemenea cercetare sau predare nu este întreprinsă în interes public, ci în interesul obținerii unui câștig în folosul unei persoane sau al unui grup de persoane.

ARTICOLUL 22

Alte venituri

1. Elementele de venit ale unui rezident al unui stat contractant care nu sunt tratate la articolele precedente din prezenta convenție sunt impozabile numai în acel stat.

2. Totuși orice asemenea venituri obținute de un rezident al unui stat contractant din surse situate în celălalt stat contractant pot fi, de asemenea, impuse în acel celălalt stat.

3. Prevederile paragrafului 1 nu se vor aplica asupra veniturilor, altele decât veniturile provenind din proprietățile imobiliare, așa cum sunt definite în paragraful 2 al art. 6, obținute de un rezident al unui stat contractant, care desfășoară activitate de afaceri în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat acolo sau exercită în acel celălalt stat profesii independente printr-o bază fixă situată acolo, și dreptul sau proprietatea în legătură cu care venitul este plătit este efectiv legată de un asemenea sediu permanent sau bază fixă. În această situație se aplică prevederile art. 7 sau 14, după caz.

ARTICOLUL 23

Capital

1. Capitalul reprezentat de proprietăți imobiliare, astfel cum sunt definite în paragraful 2 al art. 6, deținute de un rezident al unui stat contractant și care sunt situate în celălalt stat contractant, poate fi impus în acel celălalt stat.

2. Capitalul reprezentat de proprietăți mobiliare, făcând parte din activul unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant, sau de proprietăți mobiliare aparținând unei baze fixe pe care un rezident al unui stat contractant o are în celălalt stat contractant pentru exercitarea unei profesii independente, poate fi impus în statul contractant în care este situat sediul permanent sau baza fixă.

3. Capitalul constituit din nave sau aeronave exploatate de o întreprindere a unui stat contractant în trafic internațional și proprietățile mobiliare care țin de exploatarea unor asemenea mijloace de transport sunt impozabile numai în statul contractant în care se află locul conducerii efective a întreprinderii.

4. Toate celelalte elemente de capital ale unui rezident al unui stat contractant sunt impozabile numai în acel stat.

ARTICOLUL 24

Eliminarea dublei impuneri

1. Când un rezident al unui stat contractant realizează venituri sau deține capital care în conformitate cu prevederile prezentei convenții pot fi impuse în celălalt stat contractant primul stat menționat va recunoaște:

a) ca un credit fiscal față de impozitul pe veniturile acelu rezident o sumă egală cu impozitul plătit în acel celălalt stat;

b) ca un credit fiscal față de impozitul pe capitalul acelu rezident o sumă egală cu impozitul pe capital plătit în acel celălalt stat.

2. Totuși suma creditului nu va depăși suma impozitului pe acele venituri sau capital, astfel cum este calculat înainte ca deducerea să fie acordată, care este atribuibilă, după caz, venitului sau capitalului care poate fi impus în acel celălalt stat.

ARTICOLUL 25

Nediscriminarea

1. Naționali unii stat contractant nu vor fi supuși în celălalt stat contractant nici unei impozitări sau obligații legate de aceasta, diferită sau mai împovărătoare decât impozitarea sau obligația la care sunt sau pot fi supuși naționalii acelu celălalt stat aflați în aceeași situație.

2. Impunerea unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant nu va fi stabilită în condiții mai puțin favorabile în celălalt stat contractant decât impunerea stabilită întreprinderilor acelu celălalt stat care desfășoară aceleași activități. Această prevedere nu va fi interpretată ca obligând un stat contractant să acorde rezidenților celuilalt stat contractant nici o deducere personală, înlesnire sau reducere în ceea ce privește impunerea, pe considerente privind statutul civil ori responsabilitățile familiale pe care le acordă propriilor rezidenți.

3. Cu excepția cazului în care se aplică prevederile art. 9, ale paragrafului 7 al art. 11 și ale paragrafului 6 al art. 12, dobânzile, redevențele și alte plăți făcute de o întreprindere a unui stat contractant unui rezident al celuilalt stat contractant se vor deduce în scopul determinării profiturilor impozabile ale unei asemenea întreprinderi în aceleași condiții ca și cum ar fi fost plătite unui rezident al primului stat menționat. În mod similar, orice datorii ale unei întreprinderi a unui stat contractant față de un rezident al celuilalt stat contractant vor fi deductibile, în vederea determinării capitalului impozabil al acestei întreprinderi, în aceleași condiții ca și când ar fi fost contractate față de un rezident al primului stat menționat.

4. Întreprinderile unui stat contractant, al căror capital este integral sau parțial deținut ori controlat în mod direct sau indirect de unul ori de mai mulți rezidenți ai celuilalt

stat contractant, nu vor fi supuse în primul stat contractant menționat nici unei impuneri sau nici unei obligații legate de aceasta, care să fie diferită ori mai împovărătoare decât impunerea și obligațiile legate de aceasta, la care sunt sau pot fi supuse alte întreprinderi similare ale primului stat menționat.

5. Prevederile prezentului articol se aplică numai impozitelor care fac obiectul acestei convenții.

ARTICOLUL 26

Procedura amiabilă

1. Când o persoană care este rezidentă a unui stat contractant consideră că, datorită măsurilor luate de autoritățile competente ale unuia sau ale ambelor state contractante, rezultă sau va rezulta pentru ea o impozitare care nu este conformă cu prevederile prezentei convenții, ea poate, indiferent de căile de atac prevăzute de legislația internă a acestor state, să supună cazul său autorității competente a statului contractant al căru rezident este sau, dacă situația sa se încadrează în prevederile paragrafului 1 al art. 25, acelu stat contractant al căru național este. Cazul trebuie prezentat în termen de 3 ani de la prima notificare a acțiunii din care rezultă o impunere contrară prevederilor convenției.

2. Autoritatea competentă se va strădui, dacă reclamația îi pare întemeiată și dacă ea însăși nu este în măsură să ajungă la o soluționare corespunzătoare, să rezolve cazul pe calea unei înțelegeri amiabile cu autoritatea competentă a celuilalt stat contractant, în vederea evitării unei impozitări care nu este în conformitate cu prevederile convenției. Orice înțelegere realizată va fi aplicată indiferent de perioada de prescripție prevăzută în legislația internă a statelor contractante.

3. Autoritățile competente ale statelor contractante se vor strădui să rezolve pe calea înțelegerii amiabile orice dificultăți sau dubii rezultate ca urmare a interpretării sau aplicării acestei convenții. De asemenea, se pot consulta reciproc pentru evitarea dublei impuneri în cazurile neprevăzute de convenție.

4. Autoritățile competente ale statelor contractante pot comunica direct între ele, în scopul realizării unei înțelegeri în sensul paragrafelor precedente. Când, pentru a se ajunge la o înțelegere, apare necesar un schimb oral de opinii, un atare schimb poate avea loc prin intermediul unei comisii formate din reprezentanți ai autorităților competente ale statelor contractante.

ARTICOLUL 27

Schimb de informații

1. Autoritățile competente ale statelor contractante vor face schimb de informații necesare în vederea aplicării prevederilor prezentei convenții sau ale legislației interne a statelor contractante, privitoare la impozitele vizate de

convenție, în măsura în care impozitarea la care se referă nu este contrară prevederilor convenției, în special pentru prevenirea fraudei sau evaziunii cu privire la asemenea impozite. Schimbul de informații nu este limitat de prevederile art. 1. Orice informație obținută de un stat contractant va fi tratată ca secret în același mod ca și informația obținută conform prevederilor legislației interne a acestui stat și va fi dezvăluită numai persoanelor sau autorităților (inclusiv la instanțe judecătorești și organe administrative) însărcinate cu stabilirea, încasarea, aplicarea, urmărirea impozitelor sau cu soluționarea contestațiilor cu privire la impozitele care fac obiectul convenției. Asemenea persoane sau autorități vor folosi informația numai în aceste scopuri. Acestea pot dezvălui informația în procedurile judecătorești sau în deciziile judiciare.

2. Prevederile paragrafului 1 nu vor fi interpretate ca impunând unui stat contractant obligația:

a) de a lua măsuri administrative contrare propriei legislații și practicii administrative a aceluia sau a celuilalt stat contractant;

b) de a furniza informații care nu pot fi obținute pe baza legislației proprii sau în cadrul practicii administrative normale a aceluia sau a celuilalt stat contractant;

c) de a furniza informații care ar dezvălui un secret comercial, industrial, profesional ori un procedeu de fabricație sau comercial ori informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice (*ordre publique*).

ARTICOLUL 28

Membrii misiunilor diplomatice și ai posturilor consulare

Nici o prevedere a prezentei convenții nu va afecta privilegiile fiscale de care beneficiază membrii misiunilor diplomatice sau ai posturilor consulare în virtutea regulilor generale ale dreptului internațional sau a prevederilor unor acorduri speciale la care ambele state contractante sunt părți.

ARTICOLUL 29

Intrarea în vigoare

1. Guvernele statelor contractante vor notifica reciproc, în scris, prin canale diplomatice, faptul că procedurile constituționale au fost îndeplinite pentru intrarea în vigoare a acestei convenții.

Pentru Guvernul României,
Daniel Dăianu,
ministrul finanțelor

2. Convenția va intra în vigoare în a 30-a zi după data ultimei scrisori de notificare la care s-a făcut referire în paragraful 1 și prevederile sale vor produce efect în ambele state contractante:

a) în ceea ce privește impozitele reținute prin stopaj la sursă la venitul realizat la sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic imediat următor anului în care convenția intră în vigoare;

b) în ceea ce privește celelalte impozite pe venit și pe capital pentru impozitele datorate în fiecare an fiscal cu începere de la sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic imediat următor anului în care convenția intră în vigoare.

ARTICOLUL 30

Denunțarea

Prezenta convenție va rămâne în vigoare până la denunțarea ei de către un stat contractant. Fiecare dintre statele contractante poate să denunțe convenția pe canale diplomatice, printr-o notă de denunțare scrisă, cu cel puțin 6 luni înainte de finele fiecărui an calendaristic, începând din al 5-lea an următor celui în care convenția intră în vigoare. În această situație prezenta convenție va înceta să aibă efect în ambele state contractante:

a) în ceea ce privește impozitele reținute prin stopaj la sursă, pentru venitul realizat la sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic imediat următor anului în care a fost remisă nota de denunțare;

b) în ceea ce privește celelalte impozite pe venit și pe capital, pentru impozitele datorate în fiecare an fiscal cu începere de la sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic imediat următor anului în care a fost remisă nota de denunțare.

Drept care subsemnații, autorizați în bună și cuvenită formă, am semnat prezenta convenție.

Întocmită la București la 23 ianuarie 1998, în două exemplare originale, în limbile română, coreeană și engleză, toate cele trei texte fiind egal autentice. În caz de divergențe în interpretare textul în limba engleză va prevala.

Pentru Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene,
Yun Su Ryong,
ambasador al Republicii Populare Democrate Coreene

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
pentru promulgarea Legii privind ratificarea Convenției
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare
Democrate Coreene pentru evitarea dublei impuneri
cu privire la impozitele pe venit și pe capital,
semnată la București la 23 ianuarie 1998

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Populare Democrate Coreene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la București la 23 ianuarie 1998, și se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 15 iunie 2000.
 Nr. 235.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 28 din 15 februarie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, excepție ridicată de Ștefan Zincă în Dosarul nr. 1.048/1998 al Tribunalului Buzău — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 20 ianuarie 2000, în lipsa părților și în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 24 ianuarie 2000 și apoi la 3 februarie 2000, la 10 februarie 2000 și la 15 februarie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 1.048/1998, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, excepție ridicată de Ștefan Zincă.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, prin aceasta, ale art. 11 și 20 din Constituție. Se arată că, potrivit art. 5 paragraful 3 din convenția menționată, orice persoană arestată sau deținută trebuie să fie adusă neîntârziat în fața unui judecător sau a unui alt magistrat abilitat de lege să exercite funcții judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Deși convenția recunoaște analogia dintre „judecător“ și „magistrat“, totuși magistratul, altul decât judecătorul, trebuie să fie independent față de executiv și imparțial (independent față de părți). Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume hotărârea pronunțată în cauza „*Brincat contra Italiei*“, 1992, prin care s-a considerat că a fost încălcat art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin faptul că procurorul care a dispus privarea de libertate a inculpatului a acționat în calitate de adversar al acestuia, fiind și parte acuzatoare în procesul penal. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „magistratul abilitat de lege să exercite funcții judiciare“, la care se referă art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și în fața căruia trebuie să fie adusă o persoană arestată preventiv, trebuie să prezinte garanții de independență și imparțialitate. Independența este privită în raport cu executivul, fără a exclude subordonarea față de alți judecători sau magistrați, dacă aceștia se bucură ei înșiși de independență față de executiv. Imparțialitatea se determină în mod obiectiv față de părțile din procesul penal, îndeosebi față de inculpatul arestat. Curtea Europeană a considerat, de asemenea, că magistratul care se pronunță asupra stării de libertate, chiar dacă exercită și alte funcțiuni, nu trebuie să exercite sau să aibă vocația de a exercita funcții care ar naște bănuieli legitime că imparțialitatea sa ar fi pusă în discuție de părți; în caz contrar, art. 5 paragraful 3 din convenție ar fi încălcat. Autorul excepției consideră că în sistemul penal românesc în vigoare, stabilit prin Codul de procedură penală și prin Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, procurorul nu prezintă garanțiile de independență și imparțialitate necesare, deoarece este organ de acuzare, deci parte în procesul penal, și este subordonat procurorilor ierarhici și, prin procurorii generali, este subordonat ministrului justiției și Guvernului. Se mai arată că procurorul nu este considerat de Constituție magistrat și de aceea el nu poate fi asimilat cu judecătorul, pentru a putea fi considerat competent să emită un mandat de arestare. Procurorii, fiind subordonați ierarhic, nu pot fi considerați independenți, chiar dacă activitatea lor este garantată de principiul legalității și al imparțialității. Autorul excepției mai consideră că nici garanția de independență nu este îndeplinită, pentru că atât Constituția, cât și Legea nr. 92/1992 nu interzic ordinul dat de ministrul justiției unui procuror de a aresta un inculpat. În sistemul procesual penal românesc procurorul are două funcții ireconciliabile: de organ de urmărire penală și

de acuzator în instanță, fără a exista alte structuri organizatorice distincte în cadrul parchetelor, care să exercite atribuțiile organelor de instrucție și a celor de acuzare. În continuare se mai arată că, în mod obiectiv, procurorul nu poate fi imparțial, întrucât a susține soluția eliberării sau a achitării inculpatului arestat ar însemna să contribuie la propriul său insucces profesional. În final autorul excepției consideră că, și în situația în care procurorul care a dispus arestarea nu este și procuror de ședință, simplul fapt că are vocația legală să cumuleze cele două calități, transformându-se, în faza judecătii, într-o parte în procesul penal, adversar al inculpatului, cu interese contrare acestuia, atrage inexistența imparțialității acestuia și încălcarea art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, implicit, a dispozițiilor art. 11 și 20 din Constituție. Dispozițiile art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, fiind norme preconstituționale, contrare Constituției, trebuie considerate abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. Autorul excepției invocă și jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 81 din 15 iulie 1994, rămasă definitivă ca urmare a Deciziei nr. 136 din 7 decembrie 1994, prin care s-a statuat că „interpretarea instanței de contencios european, în virtutea principiului subsidiarității, se impune și față de instanța de contencios constituțional național“. Se mai susține că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție, interpretate în lumina art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Buzău – Secția penală, exprimându-și opinia asupra excepției, consideră că aceasta este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 268 din 18 iunie 1997, rămasă definitivă ca urmare a Deciziei nr. 709 din 19 noiembrie 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 alin. 2, ale art. 146 și 148, cu referire la art. 143 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească nu sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, îndeosebi, cu interpretările date acestora de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, contravenind astfel și prevederilor art. 11 și 20 din Constituție. Independența procurorului român față de executiv poate fi pusă la îndoială, dacă se are în vedere faptul că procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, organ esențialmente executiv. Guvernul mai arată că, deși activitatea procurorilor este guvernată de principiul imparțialității,

conform art. 131 alin. (1) din Constituție, aceasta nu exclude nici controlul ierarhic și nici autoritatea ministrului justiției asupra lor. Imparțialitatea nu echivalează cu „independența” acestuia, independență care este prevăzută numai pentru judecătorii în art. 123 alin. (2) din Constituție. De asemenea, se consideră că nu este îndeplinită nici cerința „imparțialității” procurorului, prevăzută la art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în interpretarea Curții Europene a Drepturilor Omului, deoarece simpla posibilitate pe care o are procurorul român de a fi, în aceeași cauză și cu privire la aceeași persoană, organ de urmărire penală și organ de acuzare, „parte” în procesul penal, constituie o încălcare a acestui text. Totodată Guvernul consideră că este necesar un control automat, din oficiu, și nu lăsat la latitudinea persoanei arestate, așa cum se prevede în sistemul procesual penal românesc actual, în cel mult 48 de ore, al măsurii arestării, de către judecător sau alt magistrat împuternicit prin lege. Controlul judiciar al acestor ingerințe din partea executivului în dreptul individului la libertate este o trăsătură esențială a garanției cuprinse în art. 5 paragraful 3 din convenție, menită să reducă la minimum riscul arbitrariului. În final Guvernul consideră că, întrucât posibilitatea lipsei de imparțialitate a procurorului, în dreptul român, nu este acoperită prin garanțiile existente în Codul de procedură penală, garanții apreciate ca insuficiente în lumina art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în interpretarea dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, textele de lege criticate trebuie interpretate conform art. 11 și 20 din Constituție, în sensul prevederilor tratatelor internaționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), precum și ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997.

Art. 148 din Codul de procedură penală are următoarea redactare: „Măsura arestării inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și numai în vreunul din următoarele cazuri:

a) identitatea sau domiciliul inculpatului nu pot fi stabilite din lipsa datelor necesare;

b) infracțiunea este flagrantă, iar pedeapsa închisorii prevăzută de lege este mai mare de 3 luni;

c) inculpatul a fugit ori s-a ascuns în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată, ori a făcut pregătiri pentru asemenea acte, precum și dacă în cursul judecății sunt date că inculpatul urmărește să se sustragă de la executarea pedepsei;

d) sunt date suficiente că inculpatul a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, prin influențarea vreunui martor sau expert, distrugerea ori alterarea mijloacelor materiale de probă sau prin alte asemenea fapte;

e) inculpatul a comis din nou o infracțiune, ori există date care justifică temerea că va săvârși și alte infracțiuni;

f) inculpatul este recidivist;

g) când există una din circumstanțele agravante;

h) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, iar lăsarea sa în libertate ar prezenta un pericol pentru ordinea publică.

În cazurile prevăzute la lit. c) — g), măsura arestării inculpatului poate fi luată numai dacă pedeapsa închisorii prevăzută de lege este mai mare de un an.“

Art. 236 din Codul de procedură penală are următorul cuprins:

„Procurorul sesizat potrivit art. 234, dacă pune în mișcare acțiunea penală și dacă constată că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, procedează potrivit art. 150 și urm.

Dacă învinuitul este arestat potrivit art. 233, va fi ascultat de procuror înainte de expirarea termenului de arestare a învinuitului.“

În sfârșit, art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, are următoarea redactare: „Atribuțiile Ministerului Public sunt următoarele:

a) efectuarea urmăririi penale în cazurile și în condițiile prevăzute de lege;

b) supravegherea activității de cercetare penală efectuată de poliție și de alte organe; în exercitarea acestor atribuții, procurorul conduce și controlează activitatea de cercetare penală, dispozițiile date de procuror fiind obligatorii pentru organul de cercetare penală;

c) sesizarea instanțelor judecătorești pentru judecarea cauzelor penale;

d) exercitarea acțiunii civile în cazurile prevăzute de lege;

e) participarea, în condițiile legii, la ședințele de judecată;

f) exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, în condițiile prevăzute de lege;

g) supravegherea respectării legii în activitatea de punere în executare a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii;

h) verificarea respectării legii la locurile de deținere preventivă, de executare a pedepselor, a măsurilor educative și de siguranță;

i) apărarea drepturilor și intereselor minorilor și ale persoanelor puse sub interdicție;

j) studierea cauzelor care generează sau favorizează criminalitatea, elaborarea și prezentarea propunerilor în vederea eliminării acestora, precum și pentru perfecționarea legislației penale.

Ministerul Public exercită orice alte atribuții prevăzute de lege.“

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 alin. (4), ale art. 11 și 20 din Constituție, precum și cu prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Textele constituționale invocate au următorul conținut:

— Art. 23 alin. (4): *„Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.”;*

— Art. 11: *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele pri-vitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”

Art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale are următorul cuprins: *„Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător sau a altui magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a celor prevăzute la art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele argumente:

În sistemul procesual penal românesc procurorul corespunde noțiunii de *„alt magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare”*, la care se referă art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel însăși Constituția, când prevede în art. 23 alin. (4) că *„Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat [...]”*, acoperă și situația magistratului care este procuror.

De asemenea, Capitolul VI din Titlul III al Constituției, referitor la autoritățile publice, capitol intitulat *„Autoritatea judecătorească”*, prevede, pe lângă Secțiunea 1, intitulată *„Instanțele judecătorești”*, și Secțiunea a 2-a, denumită *„Ministerul Public”*, iar în Secțiunea a 3-a, în art. 133 alin. (1), printre atribuțiile Consiliului Superior al

Magistraturii, se prevede competența acestuia de a propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii, în considerarea calității de *„magistrați”* a procurorilor.

Referindu-se la natura juridică a Ministerului Public, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, a considerat că acesta *„reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională”*. Procurorii îndeplinesc însă o importantă funcție judiciară în procesul penal, întrucât întreaga fază a urmăririi penale se desfășoară prin activitatea sau sub supravegherea lor. În cadrul urmăririi penale, în afara activității de strângere a probelor privind existența faptei și a vinovăției făptuitorului, au loc și acte procesuale de o importanță hotărâtoare pentru dinamizarea procesului penal, și anume punerea în mișcare a acțiunii penale sau trimiterea în judecată a inculpatului, precum și măsuri procesuale necesare efectuării urmăririi penale, între care se află și măsurile preventive privative sau restrictive de libertate.

Pentru motivele expuse Curtea constată că procurorul este un *„alt magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare”*, în sensul cerut de art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și în sensul art. 23 alin. (4) din Constituție.

Cu privire la constituționalitatea competenței procurorului de a lua măsura arestării inculpatului Curtea observă că aceasta nu poate fi examinată în afara cadrului constituțional și legal în care acționează procurorul. Astfel, în temeiul art. 23 alin. (4) din Constituție și potrivit art. 149 alin. 1 din Codul de procedură penală, procurorul (magistrat împuternicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare) poate dispune arestarea inculpatului pe o durată de cel mult 30 de zile, prelungirea duratei putând fi aprobată numai de instanța de judecată (art. 155 din același cod). Împotriva ordonanței procurorului de arestare preventivă inculpatul arestat poate face plângere la instanța competentă să judece cauza în fond, iar plângerea, împreună cu dosarul cauzei, este trimisă instanței în termen de 24 de ore, învinuitul sau inculpatul arestat fiind adus în fața instanței, asistat de apărător (art. 140¹ din Codul de procedură penală). Măsura arestării încetează de drept la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organul judiciar ori când acțiunea penală a rămas fără obiect (art. 140 din Codul de procedură penală). Prin urmare, oricare ar fi organul împuternicit de lege să ia măsura arestării preventive, acesta trebuie să acționeze în cadrul strict stabilit de lege, cadru care nu vine în contradicție cu exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nici cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Referitor la critica adusă rolului procurorului în procesul penal, care pune în discuție imparțialitatea și independența acestuia, Curtea observă că examinarea ei nu trebuie

făcută în mod abstract, prin compararea unor concepte, ci prin analiza modului în care, în dreptul intern, prin reglementarea activității procurorului sunt sau nu garantate în realitate drepturile fundamentale ale omului în procesul penal. Prin organizarea procesului penal pe baza principiului contradictorialității, Codul de procedură penală în vigoare obligă organul de urmărire penală să adune probele atât în favoarea, cât și în defavoarea învinutului sau a inculpatului, chiar și atunci când acesta recunoaște fapta (art. 202). Conform art. 130 alin. (1) din Constituție, „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”, iar normele din Codul de procedură penală privitoare la rolul procurorului în procesul penal, ca reprezentant al Ministerului Public, sunt în concordanță cu prevederile Constituției. Astfel, potrivit prevederilor art. 216 din Codul de procedură penală, procurorul, exercitând supravegherea respectării legii în activitatea de urmărire penală, veghează ca orice infracțiune să fie descoperită, orice infractor să fie tras la răspundere penală și ca nici o persoană să nu fie urmărită penal fără să existe probe sau indicii temeinice de săvârșire a unei fapte prevăzute de legea penală. De asemenea, veghează ca nici o persoană să nu fie reținută sau arestată decât în cazurile și în condițiile prevăzute de lege. În exercitarea activității de supraveghere procurorul ia măsurile necesare sau dă dispoziții organelor de cercetare penală să ia asemenea măsuri. În conformitate cu dispozițiile art. 220 din Codul de procedură penală, procurorul este obligat să infirme orice act sau măsură procesuală a organului de urmărire penală luată fără respectarea dispozițiilor legale. Cu privire la rolul procurorului în faza judecării, dispozițiile art. 316 din același cod prevăd că în desfășurarea cercetării judecătorești procurorul exercită un rol activ în vederea aflării adevărului și a respectării dispozițiilor legale, fiind liber să prezinte concluziile pe care le consideră întemeiate, potrivit legii, și ținând seama de probele administrate. Atunci când cercetarea judecătorească nu confirmă învinuirea sau când a intervenit vreuna dintre cauzele de încetare a procesului penal, procurorul este obligat să pună concluzii, după caz, de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal.

Curtea mai observă că procurorul nu poate fi considerat parte în proces, deoarece el reprezintă interesele societății, apără drepturile persoanelor implicate în proces, inclusiv cele ale învinutului sau inculpatului. Nu poate fi considerată o contradicție faptul că procurorul care supraveghează urmărirea penală dispune trimiterea în judecată a inculpatului și susține și acuzarea în proces, atâta vreme cât soluționarea cauzei revine instanței judecătorești. Totodată nu poate fi considerată o contradicție împrejurarea că procurorul care a dispus luarea măsurii arestării preventive a dispus și trimiterea în judecată, deoarece întreaga activitate a procurorului în cursul urmăririi penale se desfășoară sub controlul instanțelor judecătorești. Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 105 din 6 martie 1998, orice persoană nemulțumită de soluționarea plângerii sale împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror ori pe baza dispozițiilor date de el și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești are dreptul să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct. Prin Decizia nr. 268 din 18 iunie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 709 din 19 decembrie 1997, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 2 aprilie 1998, Curtea a respins, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate privitoare, între altele, la dispozițiile art. 148 din Codul de procedură penală, invocând garanțiile prevăzute în art. 23 din Constituție împotriva unei arestări efectuate cu încălcarea legii. Aceeași soluție se impune și în prezenta cauză, cu precizarea că reglementarea constituțională și procesual penală a activității procurorului asigură garanții de natură să prevină atingerea drepturilor și libertăților persoanei în procesul penal, chiar dacă a efectuat urmărirea penală, a dispus arestarea preventivă a inculpatului și a dispus trimiterea în judecată. Chiar dacă actele și măsurile procesuale ar fi date în competența unor persoane diferite, actele și măsurile respective ar trebui efectuate cu respectarea aceluiași cadru legal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă îndeosebi jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care pune în discuție independența procurorului, și anume hotărârile pronunțate în cauza „*Schiesser contra Elveției*”, 1979, și în cauza „*Huber contra Elveției*”, 1990. În primul caz Curtea a decis că nu s-au încălcat prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procurorul de district a acționat exclusiv ca organ de instrucție, examinând dacă trebuie să îl inculpe pe cel vinovat și să îl plaseze în detenție provizorie și apoi, efectuând instrucția dosarului, și-a respectat obligația de a cerceta cu aceeași grijă atât faptele în favoarea acuzării, cât și cele împotriva acesteia, fără a suporta nici o ingerință exterioară, ci exercitându-și astfel propria-i putere de decizie pe care i-o atribuie legea. În cel de-al doilea caz („*Huber contra Elveției*”, 1990), speță asemănătoare, Curtea a decis că, de vreme ce este posibil ca procurorul să devină organ de urmărire și deci „imparțialitatea sa poate fi pusă la îndoială”, s-au încălcat prevederile art. 5 din convenție, soluție reafirmată și în cauza „*Brincat contra Italiei*”, 1992.

Deși jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a fixat în sensul că actele procesuale efectuate de procuror în cursul urmăririi penale sunt suspectate de lipsă de imparțialitate, aceasta nu poate conduce automat la concluzia neconstituționalității art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a neconstituționalității dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, așa cum solicită autorul excepției, deoarece, astfel cum rezultă din analiza anterioară, prin aceste prevederi sunt asigurate drepturile fundamentale ale persoanei în dreptul penal, neexistând o contrarietate cu prevederile Constituției. Curtea Constituțională constată totodată că nu există neconcordanțe între, pe de o parte,

prevederile art. 5 paragraful 3 din convenție și, pe de altă parte, legile interne (Codul de procedură penală și Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată), spre a se aplica dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora: „*Dacă există neconcordanțe între pactele și*

tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementărilor internaționale.“

Criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate, excepția urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 și 236 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, excepție ridicată de Ștefan Zincă în Dosarul nr. 1.048/1998 al Tribunalului Buzău — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro